

בני המשפחות השכולות, מפקדים, חיילים, מוקירי זכרם של הנופלים.

השנה - שנת יובל למלחמת ששת הימים.

חמישים שנה בהן הזמן בנתיבו האחד ממשיך לזרום וניתן לאמוד אותו בימי שמחה או אבל, הסכמי שלום או מלחמות, אהבה או שנאה, תקוות או אכזבות, בחגיגות וריקודים או בעצרות זיכרון.

בנתיבה של הסיירת קפא הזמן והוא אוצר בנו את הימים, את השעות, את הרגעים, את השניות ההן - כמו היו אתמול, כמו הן מתרחשות עכשיו.

ניווט לילה, מובילים את חטיבה שבע מביר עסלוג' למלחמה, שאון מנועי הטנקים הנוהם בעקבותינו, לפני אור ראשון צריך להגיע אל פנס בודד, נקודת פיצול חטיבתית, אפס אפשרויות לטעויות, עומדים במשימה, החיוך של שמאי קפלן, החטיבה מתפרסת לעמדות התקפה, המלחמה נדחית בשלושה שבועות.

תקופת ההמתנה לאורך הכביש המוביל לגבולות, תחושת האחריות, התקווה והתפילה המועברות אלינו מהעם הנמצא בעורף, הידיעה שאין ברירה, התדריך של טליק, ההבנה וההשלמה כי זה מה שיש, עם זה חובה לצאת למלחמה ולנצח.

מטס נמוך ומפתיע של מטוסי פוגה לאחר שהסתיימה כוננות הבוקר, היד פותחת מכשיר קשר, פקודת "סדין אדום" נשלחת אל חורשת עצים מעלי אבק, מבטים חטופים תוך כדי אריזת הציוד, הבטן מתהפכת בהכרה שהמלחמה מתחילה.

צוות סיור מוביל חוצה את הגבול, נכנסים אל עבאסן אל כביר, סמטאות מעופשות, צליפות מהמסגד - יוסי מפקד הצוות, נפגע בראשו, ג'יפ סיור מפנה אותו לאחור. בשלב הלחימה הראשון, במעבר הגבול ברצועת עזה מאבדת הסיירת לוחם ראשון: יוסי אלגמיס - סגן מפקד הסיירת.

קבוצת פקודות לאחר מחנה האו"ם ברפית, גורדיש נותן פקודה לאורי: "חמש מוביל", נכנסים אל ליבו של מערך דיביזיוני הממתין בשקט ערמומי, מסך של אש מתרומם לפתע מולנו, פגיעה ישירה בזחל"מ של שלמה, אורי נותן פקודה לרדת מהכביש ולהסתער ימינה, הג'יפ של גבי עולה על מוקש, ירקוני נפגע על שפת תעלת הקשר.

בקרב על מוצבי צומת רפיח מאבדת הסיירת שנים עשר לוחמים:
 יוסף אליהו, אליהו גושן, אבי דוד, מקס זווילי, שמואל חכם, יעקב יעקובי,
 יעקב ירקוני, בנצי ניסינבויס, מיכאל פולק, חיים פניכל, שלמה קניגסבוך,
 וחן רוזנברג.

מעבר הג'יראדי נחסם לאחר שצוות סיור ראשון עבר דרכו, הג'יפ של שאול
 נפגע כאשר הוא נעצר לרגע ליד הטנק של דינור, הפגזה כבדה על הכוחות
 שנשארו מאחור, אורי מכוון בשלווה את אש הנגד של כוחותינו.
 בקרב על פתיחתו מחדש של מעבר הג'יראדי מאבדת הסיירת שלושה
 לוחמים: שאול גרואג, בנצי צור ויורם אבולניק.

שעות לילה מאוחרות של יום לחימה ראשון, מתכנסים יחד במבואות אל -
 עריש, סופרים את ההרוגים, מייחלים להבראתם של הפצועים, מתדלקים
 וטוענים תחמושת.

ידענו שאין מי שהוא אחר, שלא שואלים יותר מדי שאלות, שצריך להמשיך
 להוביל, שגם אם נגמרו המפות שהכנו מראש וקבלנו רק מפה אחת של
 מאתיים חמישים אלף - אז מסתדרים.

הלומי קרב, מפויחים, ממשיכים להוביל את האוגדה: ביר לחפן, ג'בל ליבני,
 ביר גפגפה - לא ידענו שגלגלי הגיפים שלנו משרטטים מפה חדשה רק
 פקחנו עיניים אדומות על גבי משקפות שמונה / שלושים - כדי שלא נהיה
 מופתעים.

הסתערות עיקשת חסרת פשרות קדימה, הסתערות שגם טילי נט חדישים,
 מחסור בדלק ופצצות נפלים ישראליות - לא עצרו. הסתערות אשר מסתיימת
 רק בסופם של חמישה ימי לחימה רצופים, בסיוור נוכחות של שני ג'יפים על
 הגדה המזרחית של תעלת סואץ אל מול איסמעיליה.

ידענו שצריך לארגן סידורי חופשה על מנת להשתתף בלוויות, לשאת
 הספדים, לבקר משפחות שכולות. למדנו שחברות היא ערך עליון אשר
 בזכותה מוכרע קרב.

הבנו באופן ישיר, מוחשי, מוחלט, חורף גורל באבחת פגז - כי במותם ציוו לנו את החיים.

היינו יחידה כואבת המנסה לאחות פצעים בתוך אומה צוהלת החוגגת ניצחון ולא ידענו לאן לשאת ואיך ליישב את הסתירה.

משא החוב לנופלים אינו פוחת, אינו שוכך, אינו מרפה. מנתיב הזמן החולף אנו עוצרים מדי פעם, חוזרים אל נתיב הסיירת: להזדכך, להתייצב, לקבל אמות מידה נכונות, לנסות להיות ראויים.

לא ידענו שימים, שעות ורגעים אלו של פחד מצמית, אובדן וכאב, אימה וחדלון - לא ידענו שזאת התהילה.

כאז כן היום אנחנו יודעים שאם זה הוא מחיר התהילה - בשמחה היינו מוותרים עליה.

יהי זכרם ברוך.